

**Nionde söndagen efter Trefaldighet, 2019-07-18, i S:t Peter
Predikan av Solveig Högberg**

Goda förvaltare

Ords 3:27-32

Ef 4:20-28

Luk 12:42-48

Förra söndagen handlade bibelberättelserna om att bygga sitt liv på en fast grund. Vi sa att Jesu syfte med att berättade om de två husbyggarna var att ge en förhandsglimt av hur det ska bli en gång när vi ska stå inför Gud.

Har man byggt på sand och grus så rasar huset ihop när påfrestningarna kommer och då är det för sent att göra något åt det.

Men har man byggt på berggrunden så håller det och ännu finns det tid för grundförstärkning eller till och med för att bygga om sitt hus.

Ungefär samma tema har Jesus när han berättar dagens liknelse som handlar om ett gott förvaltarskap. Det ansvar Jesus talar om har att göra med det ansvar som ligger i att livet ska levas med domen/det framtida mötet med Gud för ögonen.

Förvaltarskapet sker alltid med räkenskapen för ögonen.

Den dagen vi möter Gud är det för sent att ändra något.

Men idag finna alla möjligheter!

Det allvarliga budskapet i Jesu liknelse är att det finns ett samband mellan vad vi människor har fått oss anförtrott och vad som förväntas av oss, vad som kommer att krävas av oss.

”Stora förtroenden medför stort ansvar: ju större förtroende, desto större ansvar”, sa Jesus

Jag antar att det är en självklarhet för de flesta av oss att när vi läser den här bibelberättelsen så handlar det om att vi, du och jag, vi människor ska vara goda förvaltare av det som Gud har anförtrott åt oss.

Gud är husbonden i dagens berättelse.

En husbonde som, i en mening, inte finns hemma, inte finns mitt i det som är hans.

Nu har han bett sina tjänare ta hand om hushållet under tiden som han är borta.

Även om detta är en självklarhet för oss, att Gud är husbonden, så är det konstiga är att vi inte alltid lika självklart lever och handlar som om vi var förvaltaren.

Ibland vänder vi upp och ner på det hela och så kan det vara lätt att tänka att det är Gud som är förvaltaren av oss och sin skapelse.

Ibland tänker vi att det är Gud som ska vara ”fixaren”. Gud ska hjälpa dem som behöver och vi kan undra ”varför grep Gud inte in”? ”Varför blev det inte annorlunda?”

Då blir det ju faktiskt som om vi lämnar saken till Gud att förvalta.

Att leva som en kristen handlar om att leva rättvänd, också när det gäller detta.

Nu är det viktigt att komma ihåg att detta är en liknelse, en bild, och som sådan så kan den ju halta lite, vi kan komma med invändningar.

”Men Gud är väl inte borta, han finns väl alltid hemma, är väl alltid hos oss.”

När Paulus var i Aten och på Areopagen och såg alla tempel som atenarna hade byggt, sa han: ”Den Gud som skapade världen och allt som finns i den, himlens och jordens Herre, han bor förstås inte i era hemsnickrade helgedomar; han behöver inga människor som springer ärenden åt honom, som om han inte kunde ta vara på sig själv. Det är han som skapar oss, inte vi som skapar honom. Utan hjälp skapade han människosläktet och gjorde jorden bebodig, och vi har fått tid och rum att söka Gud – inte bara famla efter honom utan faktiskt finna honom. Han leker ju inte kurragömma med oss. Han är inte långt borta; han är nära! Vi lever och rör oss i honom; vi kommer aldrig ifrån honom!”

Så när vi idag talar om förvalterskap handlar det om att kunna hålla två tankar i huvudet samtidigt; Gud är inte långt borta, vi kommer aldrig ifrån honom, samtidigt som vi får leva med uppdraget att vara förvaltare, som om han var bortrest ett tag.

Kanske är det så att det är dessa två ord som är kärnan i förvalterskapet, ”*som om*”, att både leva *som om* vår husbonde var bortrest samtidigt som vi lever *som om* han var hemma.

Jag kom att tänka på hur det kanske var när vi var barn:

När mamma och pappa var borta blev det kanske frestande att nalla lite ur kakburken eller att ta en glass i frysen fast vi visste att så borde vi inte göra. Samtidigt som det var gott med kakor och glass så kanske vi funderade över hur skulle det bli om vi blev upptäckta.

Som barn var det kanske naturligt att tänka så.

Men det är ju inte risken för upptäckt som är poängen. Det som gjordes blev ju inte mer eller mindre fel om det upptäcktes eller inte.

Det är samma sak som Jesus säger i liknelsen ”Om tjänaren intalar sig att husbonden kommer att vara borta ett bra tag än och då börjar misshandla sina medtjänare, festa med sina kompisar på husbondens bekostnad och supa, då kommer husbonden att dyka upp när han minst anar det och ge honom en uppsträckning som han sent ska glömma, och sedan blir det inget annat än potatisskalning för honom.”

Jesus uppmanar oss att leva *som om* vi hela tiden levde med Gud konkret vid vår sida och då förvalta det vi fått oss anförtrott.

Därför blir den centrala frågan; hur ser vår relation till Gud ut? Hur lever vi i samspelet med Gud?

När Jesus berättar denna liknelse så var det i en konflikt med fariséerna. Fariséerna var från början ett judiskt parti, men vid Jesu tid hade de mer och mer tenderat att bli andliga ledare, traditionalismen och efterlevande av lagar och bud var viktigt för dem.

Utifrån denna liknelse och andra som Jesus berättar i samma sammanhang så kan vi förstå att det egentligen inte är fariséernas lära utan deras liv som Jesus kritiserar. Alltså förvalterskapet.

Istället för att lagarna och buden blev en hjälp att leva så ledde de ofta till en skenfromhet.

Ytan var bra, läran var bra, men hur var det med livet?

Fariséernas alla lagar, bud och förbud gjorde att det kunde vara lockande att söka sig till marginalerna och undra över ”hur långt från kärnan kan jag befinna mig och ändå höra till?” Detta blir också idag till en utmanande fråga för oss. Hur har vi det med ytan, läran och livet. Förra söndagen talade vi om felbyggda hus, som såg bra ut men inte höll vid kriser av olika slag.

Samma budskap har Jesus till oss idag. Stämmer ytan och läran med det liv vi lever. Håller det vid en granskning?

Hur långt är det möjligt att tänja på gränserna?

Vad är det då som vi har fått oss anförtrott, vad är det vi ska förvalta?

Ja, jag skulle kunna räkna upp en hel del saker, men det är kanske inte det viktigaste. Jag tror att vi förenklar Jesus budskap om vi bara läser det som en etisk instruktion. Det kan vara relativt enkelt att fullfölja teorier kring lagar, regler och etiska mönster. Vi förenklar det om någon med sitt pekfinger instruerar oss vad vi ska göra, då finns också för oss risken för skenhelighet.

Det handlar om att leva livet med Kristus.

Episteltexten berättar om att när en människa har lärt känna Kristus så ska det ha följder för hennes liv. Så säger Paulus: ”Gör er av med det gamla livet. Det är genomruttet. Börja sedan ett helt nytt sätt att leva – ett liv efter Guds fason, ett liv som förnyas inifrån, och tar sig uttryck i era handlingar allt eftersom Gud troget återskapar bilden av sig själv i er.”

I The Message har kapitel 4 i Efesierbrevet, som episteltexten är hämtad ur, rubriken ”Bli vuxna”. Det är väl det som det handlar om. Att bli vuxen och inte leva som barnet som är rädd för att nallandet i kakburken ska bli upptäckt. Eller som tjänarna i liknelsen som lever på ett sätt när husbonden är borta och ett annat när han är hemma.

Kärnan är budskapet om rättvisa, barmhärtighet och trohet.

Det finns ingen enkel och banal instruktion för livet, men att leva livet i Kristus, att leva efter Guds fason är själva nyckeln. Det är att vara goda förvaltare, som lever här och nu men med räkenskapen för ögonen. Inte som ett pekfinger ”akta dig, så du inte blir upptäckt”, utan som en självklar konsekvens av att vi vet vem som är vår skapare och Herre.

Som en självklar konsekvens av hur vi lever i samspelet med Gud.

En självklar följd av ett liv som förnyas inifrån, och tar sig uttryck i våra handlingar allt eftersom Gud troget återskapar bilden av sig själv i oss.

I The Message tolkning av den Gammal Testamentliga texten står ”Du har Gud med dig där du går och står, och han skyddar dig till liv och lem. Vänd aldrig ryggen åt någon som förtjänar ett handtag, din hand är Guds hand för din medmänniska.”

Att leva så är att leva som en god förvaltare.

Vi ska strax bekänna vår tro och idag ska vi göra det genom det som kallas för Metodistkyrkans sociala bekännelse.

Det är inte så ofta vi använder den men den är ett uttryck för att Gud är vår ”husbonde”, hos honom hör vi hemma och vi vill vara hans förvaltare.

METODISTKYRKANS SOCIALA BEKÄNNELSE

Vi tror att Gud har skapat världen.

Vi tror att Jesus Kristus har återlöst den.

Vi tror att den helige Ande lär oss att se vad Gud har gett oss.

Vi ångrar att vi många gånger vanhelgat hans gåvor och gjort dem till avgudar.

Vi tror att den fysiska världen är Guds händers verk. Vi vill arbeta för att den bevaras, utvecklas och används med vördnad och ansvar av oss människor. Vi tar med glädje emot de välsignelser Gud ger oss själva och andra genom samhället, äktenskapet, sexualiteten och familjen. Vi vill försvara alla mäns, kvinnors, barns, ungas, gamlas och handikappades

rättigheter. Vi vill arbeta för bättre livskvalitet. Vi motsätter oss all diskriminering av de som tillhör en annan ras, folkgrupp eller religion än vi själva. Vi slår vakt om deras rättigheter och värdighet.

Vi tror på människors rätt och plikt att arbeta för eget och andras bästa och på deras rätt till en säker arbetsmiljö.

Vi tror på människors rätt att äga och på deras plikt att förvalta sin egendom som ett lån från Gud.

Vi tror på kollektiva förhandlingar och konsumtion under ansvar.

Vi tror att ekonomisk och social nöd kan och skall avskaffas. Vi vill kämpa för fred i världen, för frihet åt alla folk och för lag och rätt i umgänget mellan nationerna.

Vi tror att Guds Ord segrar nu bland oss människor och i våra förhållanden och att det en gång skall segra för alltid. Vi tar med glädje emot vårt uppdrag att göra evangeliets liv synligt i världen.

